

- A naplómba szomorú sorokat irtam belé:
- Anyám! itt úgy járok, mint akit kitagadott minden.
- Anyám! itt nem ismer engem senki.
- Nem ismernek az utcák, a házak.
- Csak te ismernél engem.
- Ma éjjel üzent az anyám az esővel.
- Holnap majd megköszönöm neki.
- Majd irok neki. Címet nem is kell írni reája.
- Csak tegyétek rá egy messzi sirhalomra.

ESTE AZ ERDŐN.

- Az este szomorú asszony.
- Az erdőben lakik.
- Tegnap az erdőn jártam. Láttam, ahogy gyász-
fátyolt terített a fákra.
- Amerre lépett, megzörrent a száraz levél a földön.
- Összehúzódtak előtte az ágak. Mert fekete ruhá-
ban volt.
- A galambfiak összebujtak a fészükben:
- „Nézd csak, olyan, mint egy gyászruhás asszony.“
- A zúgó locsolt messze.
- (Miért locsol sok helyen a víz?)
- A lelkünk is fölháborodik olykor.
- Hazamentem. Már sötét volt a falum. A házak
mintha megkérdték volna egymástól:
- „Ki ment el erre?“
- Csupa tünődés-törődés volt a nappalom.
- Hisz azt vizsgáljuk, ami vizsgálhatatlan.
- Hisz azt kérdezzük folyvást, amire nincsen felelet.
- Csatangoló szelek fujtak.

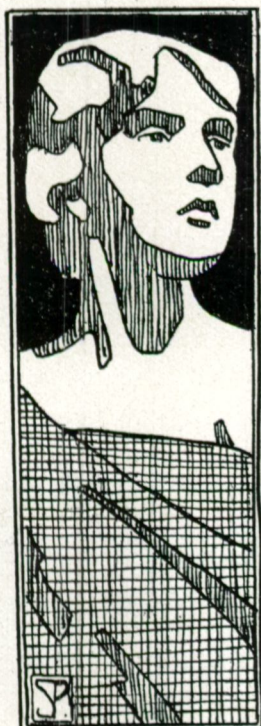
- Hazaértem.
- S ahogy az ajtót behuztam utánam, szemközt állot
velem az este.
- Reám tekintett: Békesség néked.
- S mintha béke szállt volna a szívembe.
- A kertünk felől kicsi szelek szaladtak elém és mesét
mondtak a legszebb hajú tündér kisleányról.

SZOMORÚ ÉNEK RÍMEK NÉLKÜL.

- Amikor elmentél.
- Az égen — úgy-e — csak szomorú csillagok égtek.
- Lefeküdt az éj s te elaltattál engem, aztán itthagytál.
- S előbb belémcsókoltad a lelkeket.
- Ma olyan az életem, mint egy csattos könyv.
Forgatok benne.
- Tegnapelőtt itthagytott a hugom.
- Azt mondta, hogy csak játszani megy.
- S elment tehozzád.
- Most azóta csak magam vagyok.
- Ma fekete az éj.
- Nagyokat hajbókolnak az ágak, mint a zsolozs-
mázó barátok.
- Fekete a víz is.
- Az égről árva csillagok pillantanak a tóba s a
vízben olyan a képük, mintha aranyhalacsákák úszkál-
nának a vízben.
- Ma eljöttök úgy-e?
- Az asztalomon itthagynom a könyvem.
- Majd ha eljöttök, tegyétek rája a kezeteiket, hogy
az ujjaitok nyoma rajt legyen.

BOROS FERENC.

□ □ □

Szalay Pál rajza

A bálteremben

Gustavo A. Becquer.

Kimerült a tánctól nagyon
S biborpiros lett a képe;
Karomra dőlt, úgy jött velem
A bálterem szögletébe.

Tűzben égő két mellétől
Megrezdül a csipkefátyol
S keble fölött szép álmokat
Álmodozó virágszáltól.

A tengerben így ring a gyöngy
A hullámok lágy fodrain;
Mint szunnyad e virágszál itt
Ez ajk édes fuvalmain.

Elgondoltam, csak az boldog,
Ki fölött így száll az élet:
Ó mert csakis a virágok
Álmodhatnak ilyen szépet.

Spanyolból fordította: Barna János.